

יום שישי האחרון, השעה 15:09 בבוקר, והטלפון שלי מצלצל בשיחת וידאו, ובצד השני ורד פרקס, וכך תוך שהיא מבקרת את אבא ב "נאות המושבה" בית האבות בנס ציונה, שמיכאל שהה בו בשבועות האחרונים. זכיתי לשוחח עם פרקס, שיחה קצרה, שמהר מאד כמו כל השיחות שלנו בשנים האחרונות, גלשה לשאלה, מתי נוכל לשוב ולשחק כדור רגל, זה כנגד או לצד זה. ולי היה ברור כמובן שכך או כך הוא ינצח. מובן מאליו שלא ידעתי, לא שיערתי, ואפילו שמץ מחשבה לא עלה במוחי, שזו תהיה השיחה האחרונה שלנו.

פרקס כפי שכולנו קראנו לו, הגיע לסעד בשנת 1954, למסגרת חברת הנוער, שאותה הדריך חברנו נתן קויפמן זכרו לברכה, וכאן הוא החל את חייו הבוגרים. בהמשך יצא מיכאל לשירות בנח"ל, כחלק מגרעין עלומים. מהר מאד התברר שפרקס הוא ספורטאי מחונן, כמעט בכל תחום ספורט שהוא, וכך הוא לקח חלק באליפות צה"ל בכדור רגל, כשחקן נבחרת הנח"ל, וכך הוא גם המשיך כאתלט, בעל כושר ניתור מדהים, וכמובן הייתה זו הפתיחה, לקריירה ארוכה, ומאד מאד מוצלחת, ככוכב קבוצת הכדור עף המיתולוגית של סעד. עם שובו מהשרות הצבאי, החל הרומן בין מיכאל לציונה, שגם היא הגיע לחברת נוער בסעד, ועל הרומן הזה, כתבה חגית, בספרה "דפים מן המחברת" את השיר "במנוחת הצהריים":

"כאשר המטפלת מקימה

כולם שוכבים בשקט במיטות (ואני מדלג)

אבל כשציונה מהנחל מקימה,

אפשר לפטפט ולהשתולל,

היא בכלל לא מרגישה, ולא אומרת אסור,

כי פרקס שוב בא לביקור"

הרומן הזה הגיע כמובן לחתונה, ופירותיו היו בעיקר חמש בנות איריס, דגנית, סיגל, ורד ויסמין, ונסיך אחד אחרון בשם אילן.

לאורך השנים ידעו מיכאל וציונה קשיים לא מעטים, בעיקר סביב התפתחותו של אילן, ואני יכול לומר בלי היסוס, שכולנו התפעלנו, מהשקט והנחישות שבהם עמסו השניים בסיוע הבנות, את הקשיים הללו, ללא תלוונות, וללא כעס או תרעומת חלילה.

לאורך חייו עבד פרקס, בלא מעט ענפים. אני זוכר אותו כבכיר, בקבוצת החברים הגיבורים, שעסקו לאחר הקציר, בהעמסת חבילות הקש והחציר והובלתן הביתה, על הפלטפורמה הענקית, או "האנייה" כפי שקראנו לה. אני זוכר אותו חולב ברפת, כחלק מצוות הרפתנים הנודע, שכלל חברים וותיקים רבים שכבר אינם אתנו לצערנו, ויתכן שכבר אז בעבודה ברפת, התמכר מיכאל לעבודה שמחייבת קימה מוקדמת בבוקר. וכמובן שאני זוכר אותו בשנים הארוכות, שבו הוא שימש כיד ימינו של מיכאל המל ז"ל, בטיפול בטרקטורים, ובהפעלת הפנצ'רייה שהייתה ואיננה עוד. נדמה לי שחשוב כאן להזכיר, את כל אותם עשרות פעמים, שבהם פרקס נחלץ לעזרת חברים וחברות, בתיקון פנצ'רים באופניים, ובקלנועיות, תמיד ברצון, ובחיוך, ובשירות מושלם עד הבית.

ותוך כדי העבודות הרבות בהן עסק פרקס, הוא גם הספיק להיות סדרן עבודה, סדרן שמירות, מחלק עיתונים, ועוד ועוד עבודות בהתנדבות, למען הקהילה היפה שלנו. אינני רוצה להיות פסיכולוג בגרוש, אבל נדמה לי שהשבר שחש פרקס, עם מותו הטראגי של המל ז"ל, סדק ובהמשך אף שבר, משהו ביכולת שלו, להתמודד עם הקשיים שהוא נחשף אליהם לא פעם בהמשך חייו.

לצער כולנו תקופת חייו האחרונה, לא ממש הקלה לא עליו, וכמובן שלא על ציונה היקרה, ועל הבנות הנפלאות, שעשו וממשיכות לעשות כל דבר, על מנת לסייע ולתמוך בציונה ובמשפחה כולה. אבל למרות ההרעה במצבו של פרקס, איש מאתנו לא צפה, שהסיום יגיע כל כך מהר, ואשר על כן גם הכאב כה עמוק וצורב.

קיבוץ בסופו של דבר הוא תמונה אחת גדולה, המשקפת את סך כל חבריו וחברותיו, ובתמונה הזו אזכור את מיכאל היקר, על מגרש האספלט של הכדורעף, על האופניים מדווש לרפת וחזרה, על הקלנועית בדרך לסככת הטרקטורים וממנה, ובעוד הרבה צמתים קטנים, כולל כמובן התמונה שהיא גולת הכותרת, בה פרקס מוביל ביחד עם אילן, את השופר התימני הגדול והמפותל, לתקיעה בסיום תפילת נעילה, בצאת יום הכיפורים.

אינני יכול לנחם את ציונה ואת בנות ובני המשפחה הענפה, עם בני הזוג, והנכדים הרבים, על האובדן. אבל מאידך אני יודע בוודאות שציונה, נותרת בידיים הצמודות והמלטפות של הבנות, ושל חבריה בסעד, ואולי תהיה בכך נחמה פורתא.

"כל כך קשה לכתוב דמעות

קשה לשאת את הדממה,

כל כך קשה לשיר דמעות

ומי יתננו נחמה".

(אילן גולדהירש)